

תורה ופיקוד בצבא הבריטי – מבט היסטורי פרופ' גארי שפילד, אוניברסיטת בירמינגהם

פתיחה

בעוד צבאות אחרים ידועים בתורת הלחימה שלהם, הצבא הבריטי עד 1989 לא היה אחד מהם. הגישה הייתה של הימנעות מתורה כתובה, פיתוח תרבות של תכליתיות, גמישות וניסיון מבצעי, גישה שהוגדרה "מבוססת פעולה, תצפית וניסוי לא על תיאוריה, היוצרת ידע מניסיון בלבד".

זה אינו אומר שהצבא הבריטי במאות התשעה עשר והעשרים התעלם לחלוטין מתורת לחימה. תורת לחימה נטתה להיות חצי-רשמית במקרה הטוב. היא סבבה סביב מפקד מסוים או שהתקיימה בתנאים מסוימים, ולא הועברה בנקל למקום אחר. ההתחדשות של הצבא מאז 1989 כצבא עם תורת לחימה היא מהפיכה משמעותית ב-350 שנות ההיסטוריה שלו.

תורת לחימה צבאית יכולה לייצג דברים שונים לאנשים וארגונים שונים. הפרסום המודרני הראשון של הצבא – ב-1989 "תכנון למבצעים צבאיים" מוגדר כ"כך אנחנו חושבים". הגדרת נאט"ו לתורת לחימה תואמת יותר - עקרונות בסיסיים לפיהם כוחות הצבא מודרכים בפעולותיהם להשגת יעדיהם שהוא סמכותי אבל תובע שיקול דעת ביישום.

תורת הביטחון הבריטית מגדירה שהמטרה העיקרית של התורת לחימה הצבאית היא לתת לצבא מסגרת מדריכה לניהול מבצעים. שני דברים בולטים מהנאמר למעלה – הראשון תורת לחימה אינה מכוונת להחליף חשיבה והשני – תורת לחימה פגומה יכולה להיות גרועה יותר מחוסר תורת לחימה בכלל, שינוי תורת לחימה במהלך מלחמה הינו קשה ותהליך מסוכן.

המאמר הזה יסתייע בהגדרה של פולר מ-1923 שתורת לחימה הינה "הרעיון המרכזי של צבא, יש לה ערך בפשטות ובקיצור, ובה בעת היא רחבה מספיק להקיף הרבה אפשרויות. פולר טען כי:

"כדי להיות ראויה היא חייבת להתבסס על עקרונות המלחמה, וכדי להיות יעילה היא חייבת להיות גמישה להכיר בהתפתחויות מותאמות לשינויים בנסיבות וביחסים האולטימטיביים

שלה עם הבנת בני אנוש. זה מרכזי אחרת תורת לחימה אינה יותר מהגיון מקובל, כלומר – פעולה מותאמת לנסיבות".

היחסים בין חשיבה צבאית ותורת לחימה מורכבים. הם אינם נרדפים, אמנם הראשונה יכולה להשפיע על השנייה.

בלחימה כנגד חתרנות, הרעיונות המופצים ברבים על-ידי הוגי הדעות בצבא שיחקו תפקיד חשוב בחיבור של תורת לחימה חצי-רשמית. חשיבה צבאית בלתי-רשמית, כמו זו שחברה על-ידי בזיל לידל-הארט ו-פולר במחצית הראשונה של המאה העשרים, או על-ידי ריצ'ארד סימפקין בשנות ה-70 וה-80, יכולה להתקבל או להדחות על-ידי קצינים כרצונם.

תורת לחימה רשמית לעומת זאת מחייבת. תורת לחימה צריכה לייסד מסגרת הבנות ופעולה, אשר תיידע את תהליך קבלת ההחלטות. תורת לחימה ברמה הגבוהה יותר צריכה לחלחל לשפה ולחשיבה של הפיקוד הגבוה וכפיפיהם צריכים להיות מסוגלים להעריך את מחשבותיהם, ואף לחזותם מאחר ויש להם בסיס משותף ואימונים משותפים.

תורת לחימה יכולה להיות מופצת במספר דרכים: דרך פרסומים רשמיים; ספרים ומאמרים לא רשמיים; לימוד בבתי הספר הצבאיים; הרצאות למוסדות חקר; באמצעות מפקדים בכירים המקיימים חסידים; ועל ידי ניסיון הנרכש בדרך קשה והמועבר בדרך בלתי-רשמית, ברמת הרג'ימנט.

במרבית קיומו הצבא הבריטי נסמך בעיקר על הבלתי-רשמי מאשר על הרשמי להפצת תורת לחימה. זו הייתה תוצאה של המבנה ההיסטורי של הצבא הבריטי כפדרציה חלשה של רג'ימנטים וקורפוסים, שדיכאו אכיפה של רעיונות מלמעלה.

חשיבות המבנה הרג'ימנטלי להפצת תורת לחימה ניתן להערכת יתר, ברור שהוא היה גורם מרכזי המייצג מגמה רחבה יותר בחברה הבריטית של התנסות וחשדנות כלפי תיאוריות. הקצונה הבריטית באופן מסורתי מאופיינת על-ידי האתוס של הגנ'טלמן החובבן. חיילים שלקחו ברצינות את מקצועם היו נחשבים משונים במקצת, כמו ברנרד מונטגומרי.

מחסור בתורת לחימה מבטא את ההקשר הפוליטי בתוך סביבת הפעולה של הצבא. מתקבל על הדעת שממשלה רפורמיסטית יכלה לכפות קבלה של תורת לחימה כוללת בצבא, אלא שהאווירה הכללית הייתה נינוחה מתרשלת. גנרל סר מייק ג'קסון העיר ב-1990 ש"הנחיות פוליטיות יכולות לסייע אם אתה מקבל כאלה..". הערה שחזרה על-ידי רבים מממשיכיו במהלך הזמן.

רק ב-1939 הממשלה החליטה לשלוח חיילות משלוח ליבשת, מה שהשאיר זמן מועט להכין את הצבא לתפקידו החדש. יתרה מכך, ניתן להגן על חוסר המוכנות האינטלקטואלית של הצבא למלחמה בעצימות גבוהה שנדרש לה בין 1939 ו-1945 בטענה שבהעדר הנחיות אסטרטגיות, היה זה אך טבעי שקצינים התמקדו בסוג הלחימה שהיו הכי צפויים לעסוק בו, ואלה היו מלחמות קולוניאליות קטנות, שם הם פועלים לרוב בואקום פוליטי.

במרבית ההיסטוריה של הצבא הוא תיפקד עם מה שהוא היה טוב בו: לחימה במלחמות קטנות, שנתנו עצמאות ליחידות ויישמו ערכים של גמישות, תכליתיות, ופתרון של כל בעיה כפי שצצה.

העדר תורה משולבת גרם לבעיות במהלך השנים. בתקופות של שיתוף פעולה פורה, כמו בין הצבא והצי בתקופת המלחמות הנפוליוניות, כל שירות הגיע להבנה עם התפיסות והצרכים של האחר, דבר שהביא ליצירת שותפות אפקטיבית. זה היה תלוי בשני משתנים:

ראשית, האם הצוות האנושי היה מתאים, מתפקיד האנשים אסור להתעלם, אבל תורת לחימה אפקטיבית יכולה לסייע לשפר את החלקים היותר מסוכנים, ויכולה לסייע להתגבר על בעיות המופיעות בגלל חוסר בתורת לחימה כוללת.

שנית, ניסיון שנרכש באמצעות תרגול מתמיד להיעלם כאשר יחידים או נסיבות משתנים. היחסים בין הצבא וחיל האוויר הוא מקרה מאפיין. עד אפריל 1918 חיל האוויר היה חלק מהצבא, והיה מוקדש לסיוע לקרב היבשה, בחלקו תודות לעובדה שטרנצ'רד, מפקד חיל האוויר של האיג חלק איתו את אותן ההשקפות. אחרי מלחמת העולם הראשונה נפתחה תהום בין הצבא וחיל האוויר שהפך להיות זרוע עצמאית. הרעיון המרכזי של חיל האוויר, תחת פיקוד טרנצ'רד (למרבה האירוניה), התמקד בהפצצות אסטרטגיות, ושיתוף הפעולה עם הצבא הפך לחלום רחוק. לקחי שיתוף הפעולה יבשה – אוויר שנלמדו במכאובים רבים בחזית המערבית היו צריכים להילמד מחדש ובקשיים גדולים יותר במהלך מלחמת העולם השנייה.

ממלחמות קולוניאליות ללחימה נגד חתרנות ולתמיכה בשלום

הניסיון הבריטי מדגים באופן מוצלח גם קיום של תורת לחימה חצי-רשמית וגם את הדרך בה היא הופצה. במהלך המאות ה-19 וה-20 הצבא הבריטי רכש ניסיון רב במלחמות קטנות, תחילה כמלחמות קולוניאליות ולאחר 1945 במהלך היציאה מהאימפריה. לא היה ניסיון שיטתי ליצור תורת לחימה רשמית למלחמות קטנות במובנים המודרניים – זה היה בניגוד לאתוס ולניסיון של הצבא באותו זמן. אבל, כתיבה במסגרת לא רשמית ובעלת השפעה התקיימה בצד ההוראה במכללות הצבאיות כמו בית הספר למטה בקמברלי ו קוויטה, והחשוב מכל התקיימה העברת ידע על-ידי יחידים, משהו דומה ל "הרעיון המרכזי של הצבא" נוסח במתכונות עקרונות בסיסיים המוכרים כללית כיעילים, אותם יישמו כוחות שהתעמתו עם חתרנות בדרך כלל.

זה כלל שימוש בכוח המזערי הנדרש, שימוש באמצעים מקומיים ואיסוף מודיעין, כמו גם הכרה בסיסית שאי שקט מקורו בדרך כלל בהתמרמרות פוליטית ועיצוב פוליטי מחדש עשוי להיות התגובה המתאימה לפתרון הבעיה ולכך גמישות היא המפתח. תורת הלחימה הזו לא הייתה מרשם קשיח, ועקרונותיה נפרצו מדי פעם, המקרה המפורסם ביותר הוא ארמיטר בהודו (אפריל 1919), כאשר נהרגו 380 מפגינים.

ניסיון מערכות קולוניאליות נכתב על-ידי קולוול בחיבורו "מלחמות קטנות: עקרונות וניסיון" (1985 ומהדורות מאוחרות) וכותבים אחרים שחיברו ספרים לאורך אותם קווים מנחים. מספר חוברות טקטיות יוצרו עם כותרות כמו "נקודות על שיטור אימפריאלי" (1934) ו - "תפקידים לסיוע לכוח אזרחי" (1937). הם הכילו הוראות לשימוש בכוח צבאי, מאחר והסטנדרט לרשות האזרחית היה לקרוא לצבא כאשר המשטרה לא הצליחה לשלוט במצב. המפקד הצבאי נשאר בדרך כלל כפוף לרשות האזרחית אלא באם הוכרז ממשל צבאי. השימוש במינימום כוח התפתח להיות המצב הרצוי, כפי שהודגש על-ידי סר צ'ארלס גוויין בספרו "שיטור אימפריאלי" (1934) מסמך בלתי-רשמי אבל נעשה בו שימוש נרחב בקמברלי כאשר גוויין קיבל את הפיקוד בשנות ה-20.

כמה קצינים קראו, או יותר חשוב הטמיעו את העבודות האלה זו נקודה עמומה. בוודאי יורת חשוב הייתה הפצת הידע ברג'ימנטים, היכן שיד ותיקה העבירה את הניסיון שנצבר לחדשים. בדומה לכך, מפקדים בכירים נשאו עמם רעיונות ומתודות ממערכה למערכה, ויכלו לפעול במתכונת מקומית כמודל של תורת לחימה אם הם נשארו בתפקיד. אחד הכותבים התייחס לשיכחה היסטורית ומציע כי הדרך הבריטית באותה תקופה הייתה עניין של עקרונות רחבים המועברים באופן בלתי רשמי מדור של חיילים ואזרחים לדור הבא.

לאחר 1945 הצבא הבריטי נהג באותה דרך, נשען על ניסיון המועבר במסגרת הרג'ימנטלית, מגובה על-ידי מדריכי שדה טקטיים וכתובה בלתי רשמית אבל רבת השפעה. ניסיון המלחמות הקולוניאליות הוכח כבסיס יציב ללוחמה נגד חתרנות בתקופה לאחר 1945, עם מתודות מנוסות שחזקו את ההבנה של הממד הפוליטי-אידיאולוגי. אולם, ההתמקדות במלחמה קונבנציונלית במהלך מלחמת העולם השנייה הצביע במידה מסוימת על המצאת הגלגל בשנות ה-40 המאוחרות ותחילת שנות ה-50. נוצר סוג של תורת לחימה שאמנם עדיין הייתה חצי-רשמית, אך היא הייתה יותר מחייבת מקודמותיה לפני 1939.

הניסיון המעצב במערכות בפלשתינה (1945 - 1948) ובמלאיה (1948 - 1960) ומערכות אחרות, הצמיח דגם מיוחד של לחימה כנגד חתרנות, לא כתיאוריה, אלא צורה משוכללת של מעקב וקשיחות המצטרפים לשורת תגובות אשר, כאשר מותאמות לתנאים מסוימים, הוכחו כיעילות במידה מסוימת לקיום יציבות פוליטית תחת לחץ לחימה של לאומניות צורמנית או מהפכנות קומוניסטית.

לתורת לחימה בלתי-רשמית יש ערך של גמישות, במסגרתו היא יכולה להתאים לנסיבות שונות מאד. זה לא תמיד מצליח. המחשבה לשלב רשויות צבאיות ואזרחיות באדם אחד כמו סר ג'רלד טמפר ששירת בו זמנית כנציב העליון וכמפקד הצבאי במבצעים במלאיה 1952 - 1954 היה מוצלח פחות כאשר פילדמרשל הרדינג נשא במינוי דומה בקפריסין מספר שנים מאוחר יותר. יתרה מכך, עקרונות מבצעים כנגד חתרנות לעתים לא התאימו. דרך הפעולה של הצבא הבריטי בצפון אירלנד בתחילת שנות ה-70 הייתה שונה לעיתים מהעקרונות של לחימה נגד חתרנות שצמחו בשנים הקודמות.

למרות זאת, ניתן לזהות מספר עקרונות כלליים העוברים כחוט מקשר דרך המערכות הבריטיות נגד חתרנות, כולל זיהוי של האופי האזרחי הראשוני של הבעיה, העליונות של השליטה האזרחית, התאום של פעילות צבא-אזרח, הדגש על מודיעין, ההבדלה בין חתרנים והאוכלוסייה בכללה, הלחימה לזכייה בלבם ומוחם, תגובה צבאית מידתית והולמת ורפורמות פוליטיות למניעת החרפת הבעיה.

כמו בשנים קודמות, הכתיבה הבריטית על לוחמה כנגד חתרנות, לא זכתה להכרה רשמית, ומרות זאת נחשבה משמעותית בצבא. היותר מוערכת היו העבודות של סר רוברט תומפסון (כגון התמודדות עם חתרנות קומוניסטית, 1955). חמשת העקרונות שטבע גרמו ללחץ כבד של תגובות פוליטיות, כפי הניסיון שלו ממצב החירום במלאיה בה הוא שרת בתפקיד בכיר בממשל. היה כותב אחר שהשפעתו מתחרה בזו של תומפסון: פרנק קיטסון ששרת בלחימה בחתרנות בקניה, עומאן וקפריסין. הוא פיקד בבלפסט בשיא המתח ב-1970 - 1972, פקד על המכללה למטה ב-1978 - 1980, הספרים שלו (כנופיות ונגד כנופיות, 1960, מבצעים נמוכי עצימות, 1969, קבוצת החמש, 1977) היו בהכללה דומים לתומפסון, למרות שהוא נתן משקל מיוחד למודיעין.

תקופת המלחמה בחתרנות ייצרה גם מספר מדריכים רשמיים, למשל ניהול מבצעים כנגד טרור במלאיה הוא דוגמה משמעותית במיוחד, ומעניין שהוא פורסם על-ידי ממשלת מלאיה ולא על-ידי הצבא הבריטי.

בשנים הראשונות של הלחימה בחתרנות סנדהרסט והמכללה למטה מלאו תפקיד מינורי בהפצת תורת הלחימה. רק בתחילת שנות ה-60 חומר רלוונטי קיבל חלק משמעותי בתכנית הלימודים בסנדהרסט, ובדומה לכך גם בקמברלי. משנות ה-70 ואילך הדברים השתפרו, כאשר הוקצו עונות לימוד ללחימה נגד חתרנות בשני המוסדות. בסנדהרסט נחשפו למספר סמינרים על הלחימה בחתרנות גם אם הם היו קצרים.

ג'והן פימלוט, שלימד באקדמיה מ-1973 עד מותו ב-1977 היה דמות משפיעה במיוחד. הוא הרצה מרצה בקביעות על הנושא, היה לו תפקיד חשוב בקביעת עקרונות הלחימה הבריטית בחתרנות, והעברתם לדורות של חניכים. הייתה לו גם השפעה על תורת הלחימה הבריטית הרשמית הראשונה שהופיעה בשנות ה-90.

תורת הלחימה החצי רשמית על לחימה בחתרנות הייתה תוצר של כיוון מאד בריטי לפתרון בעיות, כיוון מבוסס על ניסיון ותיאוריה. כפי שכתב תומס מוקאיטיס בתקופה שלפני שנות ה-60 - "גישה שונה מאד מזו של מדינות אחרות, כל מערכה טופלה פחות או יותר אד-הוק, בהתאם לעקרונות הכלליים של 'מינימום כוח, שיתוף פעולה צבא-אזרח וגמישות טקטית'. כאשר נשאלו קצינים להסביר את תורת הלחימה שלהם, בדרך כלל התייחסו לכך כאל "הגיון בריא" או "ביצוע על-פי המצב". הממסד הצבאי היה באופן מיוחד נגד שימור או העברת הניסיון שלו בצורה ממוסדת. למזלנו, קשר יציב בין משימות ביטחון פנים אפשר למתודות ועקרונות יעילים להתפתח ולפעול במתכונת בלתי רשמית".

הצבא התנגד לתורת לחימה רשמית נראה כנתמך על-ידי התגובה להופעת הפרסום שמירת שלום פרסום שנוי במחלוקת ב-1994. אבל כנראה, פגמים בולטים בפרסומי תורת לחימה היו חשובים יותר מאשר ההתנגדות לתורת לחימה עצמה. הרקע היה המחויבות של הכוחות הבריטיים בבוסניה מספטמבר 1992 והלאה. המפקדים הבריטיים חשו שניסיון הצבא בלחימה כנגד חתרנות ושמירת שלום הייתה הכנה יותר ממספיקה להתמודד עם מצב חרום מורכב כמו יוגוסלביה לשעבר. בריגדיר אנדרו קמינגס העיר כך:

"תורת הלחימה והחינוך שלנו, וחשוב יותר הקצינים והחיילים שלנו, טובים דים להתאים לכל שינוי בתפקיד או בנסיבות להשיג את התוצאות הטובות ביותר".

תורת הלחימה הזו הדגישה הגינות והסכמה כמחלטות. הביקורת על העבודה ראתה בה יותר מדי ביישנית ומתעלמת מסיכונים. ביקורת המייצגת אי שביעות רצון רחבה מצד אלה שראו את הצבא בתפקיד פסיבי בבוסניה. רוד טרונטון ראה בעבודה "מסמך פוליטי ששרת את הצורך של הצבא להציג לעולם הרחב למה הוא פעל בבוסניה כפי שהוא פעל". המסמך הזה הוחלף ב-1997 על-ידי הפרסום 30 - 5 "מבצעי תמיכה בשמירת שלום" שהושפע על-ידי השינויים האסטרטגיים בבוסניה. זו הייתה תורת לחימה לאכיפת שלום שראתה את הפעלת הצבא באופן הרבה יותר מסיבי מאשר בשלבים המוקדמים של ההתערבות בבוסניה. 30-5 שרטט את עיקרי הלחימה בחתרנות והכיר בכך ששימוש נבון בכוח יכול להיות מועיל. במילים של אחד ממחבריו "...הכיוון ש 30 - 5 מציע מבוסס על שילוב טכניקות של כפייה וקידום הסכמה - שילוב של המקל והגזר".

מספר מסקנות ניתנות להיגזר מסיפור 30-5. הראשונה שמסורת הצבא הבריטי של התנסות ממשכה להיות חשובה לתקופת תורת הלחימה שלאחר 1989. השנייה הייתה שחלקים מסוימים בתורת הלחימה גרמו למחלוקת רבה – משהו שלטוב או לרע – נמנע בדרך כלל בתקופה טרום תורת הלחימה. לבסוף, תורת הלחימה הבלתי-רשמית ללחימה בחתרנות הוכחה כבסיס מוצק לבניין תורת לחימה לשמירת שלום.

המבצעים הבריטיים בעיראק אחרי הפלישה ב-2003 עודדו חידוש של מתודות הלחימה כנגד חתרנות. חולשות וכישלונות נחשפו בפרופיל גבוה בהאשמות להתנהגות לא הולמת עם אזרחים עיראקיים, הביאו ביקורת על המתודות הבריטיות ללחימה בחתרנות.

זה השתלב עם, ובמקרים מסוימים חשף, חשיבה מהפכנית לגבי מבצעים נגד חתרנות קודמים (כמו קניה 1952 – 1960) שהדגישו אלימות ותיקון יותר מאשר רכישת הלב והמוח. עבודות כאלה היו חשובות כפעולה מתקנת לגישה יותר מדי סנטימנטלית וראיה מעוקרת של הלחימה הבריטית נגד חתרנות, וגם ההנחות של עליונות תורת הלחימה הבריטית, והשחצנות הצבאית שבאה בעקבותיהם.

הכישלון הבריטי בפלשתינה (1945 – 1948) ובעדן (1964 – 1968) הוצגו כמינוריים על-ידי הצבא. אבל במונחי תורת לחימה חשוב לא להשליך את התינוק עם מי האמבטיה. בשנים האחרונות למאה העשרים והשנים הראשונות של המאה העשרים ואחת, הצבא הבריטי היה עסוק במספר מבצעים מורכבים, בהם מרכיב הלחימה כנגד חתרנות ושמירת השלום (עם לחימה לעתים כמו באפגניסטן ובעיראק) התקיימו זה בצד זה. במבצעים האלה הכוחות הבריטיים הפעילו את דרכם המסורתית של גמישות ותכליתיות, מחוזקים על-ידי תורת לחימה שנתנה מסגרת לחשיבה ולקבלת החלטות. העובדות מציגות שביישום אינטליגנטי וזהיר תורת הלחימה הבריטית ללחימה בחתרנות משמרת את ערכה.

מלחמת העולם הראשונה

הצבא הבריטי של מלחמת העולם הראשונה קיבל עיתונות רעה. כל ניסיון להעריך את המפקדים הבריטיים והדרך בה ניהלו מבצעים הייתה צריכה לעבור דרך סדרה של סטריאוטיפים. התדמית הפופולארית הייתה של "אריות מונהגים על-ידי חמורים". האמונה השלטת הייתה שהגרלים (שהיו חסרי דמיון במקרה הטוב וטיפשים גמורים במקרה הגרוע) לא יכלו לחשוב על דבר מוצלח יותר מאשר להשליך עוד אנשים לתוך מלחמת התשה.

מספר היסטוריונים, שחרגו מדעות יותר מדי פשטניות, הציגו תדמית עמומה של הצבא הבריטי. הוא הוצג כבלתי גמיש, יותר מדי שמרני, ממוכר להתקפה, נשוי למתודות לחימה ממוקדות כוח אדם, מדגיש מורל על טכנולוגיה, ורואה בכמות אנשים ופגזים כמפתח לניצחון.

הייתה גם ביקורת על חוסר בתורת לחימה עקבית, והוא הושווה באופן בלתי מחמיא עם היוזמה של הצבא הגרמני המבוסס על תורת לחימה. ניתן להתפלל – אם הביקורת נכונה – כיצד הצבא הבריטי ניצח במלחמה והגרמנים הפסידו.

האמת שונה. תוך התגברות על בעיות עצומות בין 1914 – 1918 הצבא הבריטי השתנה ממשטרה קולוניאלית לצבא קונבנציונלי. ב-1918 הצבא הזה לקח את ההובלה בהבסת הצבא הגרמני בשדה הקרב, וזכה בסדרה הגדולה ביותר של ניצחונות צבאיים בהיסטוריה הבריטית. על-מנת להשיג את ההצלחה הזו, הצבא צריך היה להתגבר על בעיות התרחבות, מ-6 דיביזיות בחזית המערבית ב-1914 לכמעט 60 דיביזיות שנתיים מאוחר יותר. הצבא הסדיר הקטן הפך לצבא של מתנדבים ואחר כך של מגויסים. היה עליו לספק מפקדים ומטות

לעוצבות האלה ונדרשה הכשרה מהירה לקצינים שילמדו כיצד לנהל מסגרות וסמכויות הגדלות במהירות. זו הייתה משימה של אימון יחד עם רצון נקמה, כפי שלעיתים יותר מדי קרובות קורה במגע עם אויב.

כל זה נעשה בזמן, כפי שמיג'ור גנרל ג'ונתן ביילי תיאר היה שינוי מעמיק בניהול מלחמה עם פריצתה, שינוי שהצטבר למהפכה בתחומי הצבא. הפלא אינו ששגיאות רוויות דם קרו, אלא שבהינתן התחלה כל כך לא מבטיחה הצבא השיג שיאים כאלה של מומחיות צבאית.

הצבא הבריטי עבר את מלחמת העולם הראשונה ללא תורת לחימה רשמית במובנים מודרניים. קצינים בכירים במכוון דחו את הנטייה לאמץ תורת לחימה "מרשמית", בחשיבה שזו תבלום את הפעלת היוזמה והגמישות. ב-1911, במאמר בפרסום מקצועי העוסק בגרסה מעודכנת של אימוני חי"ר נאמר " חופש פעולה ניכר ניתן למפקדים בישום עקרונות והנחיות למצבים מקומיים", חשיבות רבה ניתנה לכך שהכוחות הבריטיים עשויים להלחם בניסיונות שונות סביב לעולם.

לצבא היה גוף תורת לחימה בתצורה של הוראות השרות בשדה (Field Service Regulation (FSR)). יותר מאשר להיות הנחיות, ההוראות הציבו מגוון רחב של אפשרויות לפעולה. גנרל סר דאגלס האיג היה דמות המפתח בכתיבת ההוראות. תחת הנחיותיו, ההוראות של 1909 כללו לקחים שנלמדו במכללה למטה בימיו כחניך ב-1896 כאשר קרב נוהל בארבעה שלבים – התקדמות למגע, ייצוב קו אש להשגת עליונות באש, הסתערות, ניצול הצלחה.

השלבים האלה בקרב, כך הציג האיג ב-1917 "הוכחו כהצלחה במלחמה מאז ומעולם". המטרה הייתה " ההשמדה המהירה והיעילה ביותר של כוחות האויב" אשר תוכל להביא "להצלחה מכרעת".

כפי שאלברט פאלאצו כתב הרעיון המרכזי הבריטי היה מבוסס על סכסוכים קטנים בהרבה מזה שמצאו את עצמם בו בחזית המערבית "מאחר והעקרונות הוערכו חסרי זמן תפוגה הם לא דרשו שינויים או התאמות, במקום זאת רק ההיקף של הפעולות היה צריך שינוי".

מפקדים בכירים ראו את לוחמת החפירות כסטייה מהנורמה. בראיה ארוכת טווח של התפתחות המלחמה הם צדקו; לחימה ממונעת או חצי ממונעת חזרה להיות הנורמה רק באביב 1918. בגלל שהעקרונות היו כל כך רחבים, הם אפשרו למפקדים ליישם גמישות, תכליתיות, והתנסות שצבא הקבע טרום המלחמה העריך כל-כך ואשר הביא ליצירתיות מוצלחת.

מספר כותבים נרתעו מתיאור ההוראות כתורת לחימה. מאחר והעקרונות שהן מכילות רחבות הרבה יותר מאשר תורת הלחימה החצי-רשמית של הלחימה בחתרנות, למרות שמעמדן היה יותר רשמי. למרות זאת ניתן לתאר אותן כרעיון המרכזי של הצבא. היה בהוראות דגש רב על גורם המורל. "הצלחה במלחמה תלויה יותר במורל מאשר באיכויות פיזיות" נכתב בהוראות בשנת 1912, "לא צבאות, חימוש, אמצעים או כישורים יכולים לפצות על חוסר אומץ, חולשת אנרגיה, חוסר נחישות, והעדר רוח התקפית נועזת הנובעים מהחלטיות לאומית לנצח. פיתוח המורל הוא לכן הנושא הראשון לטיפול באימון הצבא". ניסוחים כאלה הדהדו גם בצבאות אירופיים אחרים והובאו לקיצוניות בצרפת אותה הובילו לתרבות ההרסנית של ההתקפה ב-1914.

הדגש על קיום מורל הצבא, והרס זה של האויב, אפיינו את צורת הלחימה הבריטית בחזית המערבית. אם מורל היה הגורם הראשון בתורת הלחימה הבריטית, תמרן ואש היו השניים האחרים, כשהם משתקפים בפיתוח הטנק, המטוס, טקטיקת החי"ר ומעל לכל טכניקות הארטילריה.

בניסיון כואב בין 1915 – 1918 פיתח הצבא הבריטי מתודה עקבית של לחימה. זה הביא לאימוץ טכנולוגיה, ריכוז טקטיקות ויצירת ארגון נרחב של אימון הצבא. בסוף 1917 נוצר סגנון לחימה בריטי מובהק מבוסס על שילוב כולל של מערכות נשק, ארטילריה כבדה ומבצעי "נשך והחזק", ושימוש בטכנולוגיה כתחליף לכמות. יהיה טיפשי להכחיש את החולשות שהוצגו (למשל הנטייה לקשיחות במערכת הפיקוד והשליטה המוגברת מלמעלה, לפחות בשנים של אמצע המלחמה), הבעיות בהם נתקלו והטעויות שנעשו. תהיה טעות באותה מידה להכחיש את ההצלחות שהושגו באותן מתודות במאה הימים של הניצחונות בין אוגוסט ונובמבר 1918.

את המשך דבקות הצבא הבריטי בעקרונות קדם-המלחמה ניתן לראות בהרבה דוגמאות של קוצר ראייה ועקשנות וחוסר הבנת אופי הבעיה. מבט על רשימת הנופלים הנוראה והכישלונות של הרבה התקפות בריטיות, מצביע שלביקורת כזו יש רגליים. הצבאות מצאו עצמם מחויבים להתאמות ללחימת חפירות, סוג של התמודדות עם מציאות שרק בקושי נחזתה לפני המלחמה, ומהסיבות שצינו קודם, לצבא הבריטי היה במיוחד קשה להתגבר.

תורת הלחימה הבריטית נתנה מסגרת שבתוכה צריכים להימצא פתרונות טקטיים. זה לא היה מושלם. בעוד שהשגת עליונות באש הייתה קריטית לניצחונות הבריטיים ב-1917 – 1918, הרי שבימים האחרונים של המלחמה, כאשר מבצעים ניידים הופעלו, ניצול הצלחה ממוכן ושל פרשים נעלם מהצבא הבריטי, הרבה לדאבונו של האיג (אמנם, בניגוד לאמונה הרווחת, לכוחות האלה היה תפקיד בשדה הקרב). אפשרי, אבל לא סביר, שאילו הצבא היה נכנס למלחה עם תורת לחימה שונה הוא היה מצליח יותר. ביל סלים, שבניגוד להאיג יש לו מקום מכובד בפנתיאון כאחד המפקדים המבצעים הגדולים, כתב על הקרב באימפל בבורמה ב-1944, במונחים מאד דומים לעקרונות של האיג, וקשה להתווכח עם הצלחה. הצבא הגרמני שינה את תורת הלחימה שלו במהלך המלחמה וזה לא הוליך לניצחון, ניתן לטעון כי זה החיש את תבוסתו. הבריטים, ששימרו את תורת הלחימה שלהם כל העת סיימו את המלחמה כאדוני שדה הקרב.

בין שתי המלחמות

הגודל הרב והיעילות שבריטניה גילתה בסוף מלחמת העולם הראשונה התפזר ונמוג. הצבא היה מחויב למספר רב של מלחמות קטנות ולמשימות שיטור, בחלקים שונים של האימפריה שצמחה מחדש עם תפיסת שטחים חדשים מידי אויביה. כמו באירלנד, וברוסיה, היכן שהבריטים וכוחות אחרים נלחמו כנגד הבולשביקים. לחזרה המהירה לצבא הקטן הייתה השפעה חשובה, היא מנעה מהצבא את מרווח הנשימה לניתוח ובחינה בנוחיות של ניסיון המלחמה הגדולה. החיילים היו יותר מדי עסוקים בפעילות מבצעית.

יתרה מכך, במצב אסטרטגי המדמה את זה של תחילת המאה העשרים ואחת, אין אויב קונבנציונלי ברור באופק, כך שאין זה מפתיע אם חיילים נוטים להתמקד בלחימה נגד חתרנות שהיא הבעיה המיידית שלהם. פוליטיקאים אינם נוטים לחשוב על תפקיד עתידי של הצבא במלחמה גדולה, ועוד פחות להנחות את הרמטכ"ל של המטה האימפריאלי להכין את הצבא לכזו. המבט הכללי על מלחמת העולם הראשונה בעיני הפוליטיקאים, חיילים

והאוקולוסייה, ניתן לתמצות בשתי מילים "לא עוד". כל דבר אחר ובמיוחד הרגעה או הפצצה אסטרטגית – נראו עדיפים על חזרה למלחמת החפירות בחזית המערבית.

התקופה בין המלחמות הייתה של תקציב מצומק. כלל "עשר השנים" לפיו תכנן יבוסס על ההנחה שלא תהיה מלחמה עיקרית במהלך עשר שנים, נטבע ב- 1919 על-ידי ווינסטון צ'רצ'יל, בעיקר באמצעי כלכלי. הצטיידות בצידוד חדש, ואפילו אימונים, הוגבלו על בסיס שיקולים כספיים. לאחר שחיל האוויר והצי נטלו את חלקם בתקציב הביטחון, לצבא בדרך כלל נשארו פירוורים. החלטות תקציביות שהתקבלו בשנות ה-20 וה-30 מצויות גבוה ברשימת הסיבות לחוסר מוכנות הצבא ב- 1940.

הראיה המקובלת של ההישגים של הצבא בתקופת בין המלחמות היא של שממה אינטלקטואלית, חסרת חשיבה צבאית רשמית. הלקחים של המלחמה הגדולה לא נותחו עד שהיה מאוחר מדי. ההתבטאויות הנבואיות של אחדים כמו לידל-הארט ופולר נדחו על-ידי הדינוזאורים שבראשות הצבא. זה הוליך בבטחה לתבוסה בצרפת ב- 1940.

התדמית על מלחמה פנימית ששורטטה על-ידי כותבי ביקורת צבאית בשרות עצמם (כמו לידל הארט ופולר עצמם), היא מעט יותר מקריקטורה. במציאות, תחת שורת רמטכ"לים, חיילים בכירים נאבקו עם הלקחים של מלחמת העולם הראשונה, תיקנו את הצבא ועיצבו תורת לחימה.

קריאה קפדנית בגיליון של השירותים המלכותיים המאוחדים או של רבעון הצבא מגלה הרבה ברמות הנמוכות מאמרים שנכתבו בידי קצינים מכל הדרגות וניתוחי מצבים בחזית המערבית (ואחרות). תיקונים לא נעשו מהר מספיק לטעמם של מספר קיצונים צבאיים, אבל אי אפשר לומר שהם לא נעשו. בתקופה זו, לידל-הארט ופולר ייצרו תיאוריה צבאית חשובה ומעוררת. אבל, תרומתם התקבלה כתיאוריה צבאית יותר מאשר תורת לחימה צבאית (למרות שהם השפיעו במידה מסוימת מאוחר יותר).

במידה רבה קצינים בכירים הכירו בחשיבות תורת לחימה לפני 1914, מהדורת 1920 של הוראות השדה כרך II – מבצעים – מכילים את ההנחה הפשוטה בפסקה הראשונה:

"הצבא יאומן בימי שלום, ויונהג במלחמה בהתאם עם תורת הלחימה המצויה בכרך הזה. העקרונות של תורת הלחימה הזו ישפיעו מהותית על דעתו של כל מפקד כאשר הוא מגיע להחלטות בשדה, להם הוא ייתן משקל מלא באופן אינסטינקטיבי".

הדגש על תורת לחימה "אוניברסאלית" כלל צבאית נמשך בתקופה בין המלחמות. שני מכשולים ניצבו בדרכו של הצבא הבריטי של שנות ה-20 וה-30 להיות צבא מבוסס תורת לחימה במובנים מודרניים. הראשון, אמנם גרסאות עוקבות של ההוראות מכילות הרבה הגיון טוב, אך הם היו קרובים יותר לתקופה שטרם 1914 של הפורמט החצי רשמי של תורת לחימה מאשר למגוון כללים.

שנית, המערכת הרג'ימנטלית, חסרה שיתוף פעולה בין המלחמות. פיזור הצבא במחנות קולוניאליים ברחבי העולם; חשדנות מול תורת לחימה, התנגדות לאינטלקטואלים, הצמדות למסורת התכליתיות – כל אלה מנעו מההוראות להתקבל, והם הפכו להיות רעיונות מרכזיים של כלל הצבא הבריטי. ההוראות של 1935 שהיו בעיקרם של ארצ'יבלד ו וויול – היו מסמך יסוד סביר. למרות זאת, במהלך מערכות המדבר של 1941 ותחילת 1942 התעלמו ממנה כמעט כליל (באירוניה – הכוחות תחת פיקוד וויול) לטובת תורת לחימה מאולתרת מקומית.

וזו בתורה לחצה על פעולות טנקים בלתי נתמכות, והתעלמות מחשיבות הקרב המשולב. הכיוון הזה הוביל לעיתים קרובות מדי לאסונות.

הערכת לקחים מהמלחמה הגדולה ובנין תורת לחימה חדשה החלו מיד לאחר המלחמה. הרמטכ"ל, סר הנרי וילסון, היה נחוש שהצבא של העתיד צריך להלחם בתנועה ולא במלחמה סטטית, ולכן השקיע בטנקים. במשך שני העשורים הבאים סוסים הוצאו מהשרות והוחלפו ברכב ממונע ובטנקים. מסגרות טנקים קבועות הוקמו. והמקלע הקל, ברן, החליף את מכונות הירייה לואיס של החזית המערבית.

נערכו מספר ניסויים, המפורסם שבהם היה הניסוי הממוכן של 1927 – 1928. כתוצאה מכך כוח השדה שנשלח לצרפת ב-1939 היה הצבא הממוכן ביותר בעולם. תורת הלחימה הייתה סבירה בעיקרה, מבוססת על קרב משולב כשלקחים מהמלחמה הגדולה משולבים בהוראות השדה של 1935 בעקבות הדו"ח של קירק מ-1932.

הוראות 1935 הדגישו את חשיבות המורל הגבוה, ההפתעה, העליונות בכוח האש ושיש להימנע מהתשה. בקצרה, במילים של דויד פרנץ' "הדבר האחרון בהחלט שהצבא הצטייד בו, התארגן והתאמן לעשות היה לחזור ללוחמת חפירות של החזית המערבית".

למרות זאת, ניתן לאתר מספר שגיאות חמורות בתורת הלחימה הבריטית בפרוץ מלחמת העולם השנייה. הדו"ח של קירק על לקחי מלחמת העולם הראשונה – חיפש למנוע מבוי סתום של מלחמת חפירות - הוא זיהה ש"המתודות שלנו מתאימות יותר מדי להיות סטריאוטיפיות, ונוטות ליצר את אותן החולשות במתודות ההתקפה שלנו". אחד הפתרונות היה לנוע לקראת מה שאנחנו קוראים כיום "פיקוד משימה".

"במבצעים ניידים, סדר מדויק אינו יכול להיעשות כדי לענות לכל אפשרות, ומפקדים יהיו צריכים לפעול על בסיס הנחיות כלליות. כל המפקדים צריכים, לכן, להיות מאומנים לפעול במועד על-פי הנחיות ולא פקודות קשוחות".

הבעיה הייתה שהשאיפה הראויה לציון הזו נשארה רק זאת – שאיפה. פיקוד קשיח ותרבות בין המלחמות של הצבא פעלה נגד פיתוח סוג האיכויות של חשיבה עצמאית של קצינים. אמנם אלה שלקחו חלק בפעילות אינטנסיבית במלחמות קטנות, נטו לתמוך במגמה הזו.

יתרה מכך, הייתה מגמה לראות מבצעים במונחים של 1918, של התקדמות מתוכננת אולי לטווח של 40 מייל, מאשר של קרב תנועה כפי שנהגה על-ידי מקבילי הצבא הבריטי בגרמניה ובברית המועצות. זה הוליך את החיילים הבריטיים, להיות בלתי מוכנים לסוג של קרב המתנהל במהירות אותו פגשו ב-1940.

תוצאה מסוכנת נוספת של החשיבה הזו התגברה על-ידי התיאוריה של פולר ולידל-הארט. הם הניחו, ורבים הסכימו איתם, שבמלחמה עתידית הפגזה ארטילרית כבדה נוסח 1916 – 1917, שהקריבה הפתעה והביאה לריסוק קווי תקשורת (במונחי תנועה והספקה – ג.א.) הופכים את התנועה לבלתי אפשרית, ולא יהיה בה (בהרעשה – ג.א.) צורך.

דו"ח קירק סיכם בזהירות ובאופן בולט: "השאלה של זירוז ארגון תכנון האש הארטילרית נלמד בקפדנות אבל עד כה התוצאות לא היו מעודדות". הפתרון בשנות ה-30 היה ביזור של מערכת הפיקוד הארטילרית, וכתוצאה מכך, במערכות המדבר של 1941 ותחילת 1942 במיוחד, חוסר יכולת לרכז אש ארטילרית בנקודות הכרעה. תחת האיג, ארטילריה הייתה

הזרוע המתקדמת טכנולוגית ביותר בצבא – מנצחת קרבות. תחת מונטגומרי, היא חזרה להיות כזו. עד אז היה פער מסוכן בתורת הלחימה של הצבא.

ב-1918, הצבא הבריטי ניהל סוג של קרב אוויר-יבשה מאד אפקטיבי. חלק בגלל לחץ ממסדי שנבע מהקמת זרוע האוויר העצמאית שנלחמה על שרידותה. תפקיד חיל האוויר בשדה הקרב נזנח בשנים בין המלחמות. הפצצות אסטרטגיות הפכו עבור חיל האוויר הבריטי להיות הכול יכול. הוראות השדה לא נסמכו על מטוסים בתפקידי סיוע ליבשה, וקירק הוציא את חיל האוויר מרשימותיו. הוא יכול היה רק להציע שרצוי שמטוסים יהיו חלק מהחבילה הגדולה. הצבא הבריטי שילם מחיר עבור ההזנחה הזו שוב ושוב במלחמת העולם השנייה.

מלחמת העולם השנייה

הניצחון הגדול הראשון של הצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה, היה הבסת הצבא העשירי האיטלקי על-ידי אוקונור ב-1940 - 1941, שהדגים את תקפות תורת הלחימה של בין המלחמות. המתודה של אוקונור שלבה התקפה בין זרועות משולבת ומפתיעה, ובעקבותיה דהירה דרך המדבר לאגוף את האיטלקים ולחתוך את קווי הנסיגה שלהם, היא הייתה מבוססת לא על התיאוריות של קיצוני השריון אלא על הגיון בריא. אבל, אוקונור נלקח בשבי בתחילת 1941 והדברים היו מאד שונים תחת מחליפיו.

הרצון לערוך ניסיונות רדיקליים עם שריון במקום לבנות יסודות בריאים בהוראות 1935 היו מזיקים לעצמם. ב-1941 נראה שמלחמת הבזק הגרמנית נהפכה לטבע הלחימה. ושהעתיד מונח בטנק. הקרקע במדבר המערבי עודדה את האנלוגיה המוטעית להשוואה בין המדבר לים. בסביבה הזו, העקרונות הקלאסיים של מלחמה נראו לא רלוונטיים, מאחר והטנק נראה כאילו ויצר עקרונות חדשים.

בהתאמה, מפקדי שריון, מושפעים על-ידי הוגי דעות כמו לידל-הארט, הם אלתרו טקטיקה חדשה, שהיו בה כשלים הרסניים של הזנחת הקרב הבין חיילי המתואם. יחידות שריון במיוחד, נטו לנסות להלחם בקרבות עצמאיים. זה היה לא מוצלח במיוחד בגלל הנטייה של מספר יחידות להתקפות חזיתיות נוסח הסתערות "באלאקלווה", ובגלל הטקטיקה הגרמנית להשתמש בפנצרים לפתות את הטנקים הבריטיים אל תותחי הנ"ט שלהם. שינויים תכופים בפיקוד וביחידות במסגרת הצבא השמיני לא הקלו על המשימה לעצב תורת לחימה הגיונית ועקבית.

הבעיות הבריטיות התגברו בגלל השימוש המוטעה בארטילריה, והפיזור של הארטילריה היה סימפטום לחולשה רחבה יותר. דור המפקדים הבכירים של מלחמת העולם השנייה היה קצונה זוטרה בראשונה, וסגנון ההתשה בחזית המערבית היה תועבה לחלקם. הגישה העקיפה של לידל-הארט הציעה דרך אטרקטיבית מפתה להימנע ממלחמת התשה נוסח החזית המערבית.

גישת הגישה העקיפה החליפה עקרונות מלחמה של ריכוז כוחות לטובת ביזור. מיג'ור גנרל אריק דורמן סמית, סגנו של או'צינלק הודה בפה מלא בהשפעת לידל-הארט, אך בעודו מכיר שהחולשות במתודות הלחימה של הצבא הבריטי נטו לפריסה רחבה מדי של הכוחות, דורמן סמית נכשל לאשר שזה סיכון הנובע מגישת הגישה העקיפה, כאשר אינה מאוזנת.

שתי עוצבות היו עיקר הצבא הבריטי במדבר עם הגישה העקיפה: הטור של ג'וק (Jock Column – סיור אלים של צוות קרב של טנקים, ארטילריה וחרמ"ש ברמת הפלוגה המוגברת – שהיה נהוג במדבר המערבי כנגד הצבא האיטלקי – ג.א.) והצח"ם.

הראשון היה - צוות קרב משולב קטן יעיל דיו בפשיטות ותפקידי סיור.

הצח"ם היה צעד בריא לקראת צוותי קרב בשיתוף פעולה במודל הגרמני או האמריקאי, אבל במציאות המוסד של ביזור המאמצים עשה את הפיקוד והשליטה קשים יותר. ההחלטה על-ידי הקורפוס הבריטי ה-30, לאחר שהפתיע את רומל במבצע קרוסיידר בנובמבר 1941, לפרוס שלוש חטיבות שריון של דיביזיה משורינת 7 ליעדים מפוצלים היה בניגוד גמור לתורת לחימה הסובייטית או הגרמנית של ריכוז השריון.

קרב גזלה ב-1942 הראה שוב את הסיכונים בפיצול הכוחות של הצבא השמיני לקבוצות קטנות חסרות כוח אש ויכולת מהלומה. פיצול היה עניין של תרגול וארגון. הגעתו של מונטגומרי לפקד על הצבא השמיני באוגוסט 1942 הביאה לחזרה תורתית ל-1918, לחזק ולהתאים לדו"ח קירק ולהוראות השדה 1935. עברה התקופה של טורי ג'וק והצח"מים. הדיביזיה חזרה להיות עוצבת יסוד טקטית. ארטילריה רוכזה, והפגזות מסיביות הוכחו כיעילות במיוחד- במיוחד כנגד תותח הנ"ט הגרמניים.

שתוף פעולה בין חיילי קבל מקום של כבוד, נמשכו שינויים במבנה העוצבות, שהחל במשטר הקודם שעשו אותן פחות נשענות על טנקים. במקום גלגל התנופה, החצי אפוי של הלוחמה הניידת במתכונת הקודמות, סימן ההיכר של מונטגומרי היה שליטה הדוקה, ריכוזית, וקרב התשה, שעטפו את המונח "שדה הקרב המסודר". אחרי הניסיון הבלתי מוצלח שלו בקורפוס שריון גדול (קורפוס 10) בקרב השני של אל-עלמיין, מונטגומרי נרתע מלשחרר את השריון מהרתמות.

יתרה מכך, מונטגומרי נתן דגש רב על הכנה לוגיסטית לפני התקפה. בכך הוא היה בר מזל, בסוף 1942 מפקדים בריטים קבלו הספקה מספקת של ציוד מלחמתי מאחר התעשיות של בנות הברית התגייסו למלחמה כוללת. המתודה שלו הייתה פתיחת מה שהוא קרא "סדק רבתי" במערך האויב. סגנון מונטי התבסס על עוצמת אש גדולה והתקדמות שיטתית. הוא היה חרד למספר האבידות ודאג לשמור אותן נמוך ככל האפשר ועל ידי כך לשמר את מורל גיסותיו.

מונטגומרי היה ללא ספק מפקד מוכשר ביותר. הוא היה בלתי אפייני לחייל בריטי בדורו. הייתה לו הבנה עמוקה של מה שנקרא כיום אמנות המערכה. אבל, הנתב הזהיר של מונטגומרי למלחמה נתון לויכוח. הוא ספג ביקורת על עצלנות ועודף מאמץ בדרכו למבצעים כמו צליחת מצרי מסינה בספטמבר 1943, או צליחת הריין במרץ 1945.

החששות שלו ניתנים להסבר במונחים של ההערכה הריאלית שלו לגבי מה הצבא שלו יכול להשיג, וחוסר האמון שלו בשריון הבריטי. זה מאלף שכאשר הוא ניסה משהו יותר יצירתי במהלך "גן השוק" בספטמבר 1944 הוא נכשל קשות. הוא חזר לסוג המבצעים העקבי שלו וחזר לנצח בדרכו. המתודה של מונטי התאימה לצבא הבריטי. זה היה צבא מגויסי חובה, מתוח קשות מעבר ליכולתו, וחסר בעתודות כוח אדם, ולכן לא יכול היה לספוג אבידות כבדות. מונטגומרי שיגר ניצחונות בעלויות של אבידות בריטיות מתקבלות על הדעת, וזה פיצה בהרבה על הביקורת על המתודה שלו.

מונטגומרי יצר והפיץ תורת לחימה של ניהול לחימה יעיל. אבל, יישום יעיל של תורת הלחימה הזו מותנה במידה רבה בנוכחות מונטגומרי עצמו. אמנם אין דבר שלא ניתן ללמוד, הוא טיפח את בני חסותו (כמו אוליבר ליס שהחליף אותו בפיקוד על הצבא השמיני בדצמבר 1943) במתודות שלו של פיקוד. אבל, ההישגים של מחליפו היו חלקיים במקרה הטוב. מחליפו באיטליה נראה לעיתים שאיבד מגע עם חשיבות ריכוז הכוח. התקפות, היו אמנם מרשימות על הנייר, אך היו לעתים חלשות מכדי להצליח.

טענות גנרל אלפונס גווין, מפקד קורפוס המשלוח הצרפתי באיטליה, שלבריטים יש חוסר יכולת מולד לחשוב במושגים של תמרון במסגרות גדולות בקבוצת ארמיה או אפילו בארמיה בודדת מכילות אמת רבה. בשלושת הקרבות הראשונים בקרב על קסינו ב-1944 בנות הברית לחמו בסדרת פעולות ברמת קורפוס שתואמו באופן קלוש. רק בקרב הרביעי, בנות הברית נלחמו כמערכת כוללת. השיפור, בחלקו, היה תודות להשפעה של מיג'ור גנרל ג'והן הרדינג, ראש המטה של גנרל אלכסנדר.

באופן מפתיע תורת הלחימה הטקטית הציגה אף היא קשיים להתפתח בכיוון נכון. שלא כמו במלחמת העולם הראשונה, לא היה מרחב לחימה יחיד בו הצבא היה במגע מההתחלה עד הסיום. לקחים שנלמדו במאמץ רב, במרחב אחד לא בהכרח הועברו היטב לאחר. בחלקו זה היה בגלל שהיו טקטיקות המתאימות רק למרחב מסוים, אבל היו גם בעיות מוסדיות וגישת "לא נוצר כאן" חיה ובעטת.

בנורמנדי ב-1944, כוחות היו צריכים ללמוד מחדש חלק מהלקחים שנרכשו בזירת הים התיכון. היו בעיות דומות בדוקטרינת הקרב המשולב. בהמשך למערכה ב-1940, התנהל קרב בירוקראטי חריף בין הצבא וחיל האוויר על השליטה במטוסים, כולל קריאה של דו"ח של ברטולומיאו ב-1940 להקמת כוח אווירי טקטי תחת פיקוד הצבא.

במהלך מערכות המדבר, חיילים, אנשי חיל האוויר (וגם חיל הים) למדו לעבוד יחדיו, ובסיומן, שיתוף פעולה בין אוויר – יבשה היה טוב מאד. אבל, היה קשה להעביר את תורת האוויר – יבשה לנורמנדי – תהליך שהוכבד על-ידי התנגשויות בין מונטגומרי ומספר אנשי חיל אוויר בכירים.

בצידו האחר של העולם, גנרל בריטי אחר יצר תורת לחימה יעילה ללחימה וכפה אותה על פקודיו. אבל, דרכו של גנרל סר ווליאם (ביל) סלים במערכת בורמה הייתה שונה באופן בולט מזו של מונטגומרי. המתודות שלו קרובות למה שנקרא כיום "גישת התמרון". במהלך הניצחון הגדול ביותר שלו, המערכה של מנדליי – מאיקטילה ב-1945, סלים, כמודל לקצין "משולב", התאים עוצמה כנגד חולשות, השיג מומנטום וקצב.

הוא לעולם לא איבד מגע עם "מטרת היסוד היא השמדת האויב" לעומת השתלטות על שטח כמטרה בפני עצמה. סלים ראה לתקוף את מוחם של מפקדי האויב על-ידי הרס הרצון שלהם להלחם תוך שימוש בהטעיה ובהפתעה. במילים של רוברט ליימן "כוונת סלים הייתה לשכנע את האויב שהקרב אבוד מראש ולהוכיח לו את זה במאמצים פיזיים והרס הצבא שלו". אבל, סלים גם הכיר בצורך להשמיד את הצבא היפני בקרב. אמנם הוא שאף להימנע מהסתערות חזיתית, אות לשליטתו באמנות המערכה, אבל, הוא לא חשש להשליך את כוחותיו ללחימת התשה כאשר הוא חשב שזה הכרחי.

סלים כתב את אחד מהתיאורים הקלסיים של גישת התמרון. האור המנחה את סלים הייתה עצה שקיבל כשהיה קצין צעיר על-ידי סרג'נט מייג'ור מזדקן: "יש רק עקרון לחימה אחד

והוא: הכה באויב הכי מהר שאתה יכול, הכי חזק שאתה יכול, היכן שהכי כואב לו – כאשר הוא לא מסתכל".

סלים, בהחלט עונה לתיאור של דנקן אנדרסון "המודל של גנרל מודרני של גישת התמרון". אבל גם למודל יש טעויות. הוא נטל סיכונים בלוגיסטיקה שזימנו מפלה. יש ויכוח האם המתודות של סלים היו פועלות היטב בנסיבות אחרות, בנורמנדי למשל, אם היה מחליף תפקידים עם מונטגומרי. יתרה מכך, ההפעלה של סלים של פיקוד מוכון משימה לא תמיד עקב אחר הרעיון שהוא הטיף לו. למעשה, כפי שאנדרסון הציע, לעתים השליטה שלו על הקורפוס ה-14 ועל מפקדי דיביזיות דמו למתודות של מונטגומרי באירופה.

זה לא היה התחום היחיד של דמיון בין שני האנשים. שניהם יצרו דוקטרינת לחימה עקבית והנחילו אותה לפקודיהם. שניהם טיפחו קבוצה של חסידים (למרות שסלים מכחיש), באופן שמזכיר את ה"טבעות" של וולסלי ורוברט בימיו האחרונים של הצבא הוויקטוריאני. מעל לכל, שניהם הצליחו.

הצבא ותורת הלחימה אחרי 1945

בסופה של מלחמת העולם השנייה היו שתי תרבויות לחימה בצבא הבריטי. המתודה של מונטי המדגישה התשה ושדה קרב מסודר, בעוד הכיוון של סלים היה יותר תמרוני. שני האנשים שרתו כרמטכ"לים – מונטגומרי מ-1946 עד 1948 והוא הוחלף על-ידי סלים שהיה בתפקיד עד 1952.

בתיאוריה לשניהם הייתה ההזדמנות להכתיב את ראייתם לצבא. במציאות, מונטגומרי יצר צל ארוך על הצבא באירופה. רבים מחסידיו הוצבו בעמדות חשובות והמתודה של מונטי שלטה עד שנות ה-80. הצבא הבריטי נכנס לגרמניה כצבא כיבוש ב-1945, ותוך מספר שנים הפך להיות כוח המתוכנן להגן על המישורים של צפון גרמניה כנגד התקפה סובייטית.

הצבא היה מוקף, כמשמעו, על-ידי מגבלות גיאוגרפיות, ובהשאלה על-ידי הפוליטיקאים שהכתיבו אסטרטגיה של הגנה קדמית והפעלת כוח אש המובילים להתיש את כוחותיו התוקפים של האויב. אחת הבעיות הייתה הראייה שהכוחות קונבנציונליים היו חוט הפעלה לנשק גרעיני. כאשר החיבור "דיביזיה משוריינת בקרב" פורסם ב-1952 הצבא עדיין לא נטש סופית את רעיון גישת התמרון, אבל חיבור מקביל על חי"ר משקף את הקרב המסודר. ניידות נשארה חשובה ברמה הטקטית אבל ככלל בשנות ה-50 וה-60:

"הצבא הבריטי ראה את הגנת גרמניה במונחים של סדרת קרבות טקטיים קטנים וכשל לפתח תכנית עקבית לקורפוס או רעיון מבצעי להגנת מרחב בחזית נאט"ו."

אגדת מונטגומרי נמוגה בפועל. החשיבה השתנתה מעט בשנות ה-70. ההופעה של אסטרטגית התגובה הגמישה של נאט"ו ב-1967, שחיזקה את חשיבות ההגנה הקונבנציונלית, הניעה הערכה מחודשת של מתודות הצבא הבריטי על הריון. בעוד הגנה נקודתית ואש נותרו מרכז סכמת התמרון של קורפוס 1, כבעבר, שולבה בו יותר גמישות. נערכו תכניות לבצע נסיגה בשלבים, ולהתיש את הכוחות הסובייטיים על-ידי משיכתם אל שטחי הריגה ושימוש באש מודרנית כמו טילי מילאן.

אם הנורא מכל היה מתרחש, מספר עובדות היו צפויות להפוך את התפישה הזו לבלתי יעילה. ראשית, הכוחות הסובייטיים היו חזקים מדי. שנית, הקורפוס ה-1 היה חלש מדי וחסר בציוד. שלישית, הקורפוס ה-1 היה מיועד להלחם לא כקורפוס, אלא כמעין פלוגות בקרבות

עצירה טקטיים, וכך באופן מעשי מקנים את העדיפות ליריב. רביעית, היה מעט שיתוף פעולה עם קורפוסים אחרים בנאט"ו, ובוודאי לא מגמה של לחימה כקבוצת ארמי כוללת.

מצב לא משביע רצון זה הוביל למהפכה תורתית בצבא הבריטי. זה הושפע מהשפעות חיצוניות. במאמץ של הצבא האמריקאי להתגבר על הטראומה של התבוסה בווייטנאם מאמצע שנות ה-70 הוא נכנס לתקופה של דיוני תורת לחימה וניסויים. זה גובה בלימוד מעמיק על-ידי מכללות בריטיות ואמריקאיות על הכוח הסובייטי.

תוצאה אחת הייתה קבלה בארה"ב ובבריטניה של הרעיון על רמת המערכה במלחמה, בין האסטרטגיה והטקטיקה. תוצאה אחרת הייתה ההכרה שהניסיון האמריקאי של ניידות אווירית בווייטנאם הכיל לקחים חשובים לחזית המרכזית. הרעיון של כוחות תקיפה משלימה וקרוב אויר-יבשה הוכנסו בחלקם על-ידי הבריטים דרך נאט"ו במיוחד בפרסום של תורת הלחימה הטקטית 35.

התסיסה התורתית בצבא ארה"ב הקבילה ברמה נמוכה יותר בצבא הבריטי. פרסום תמרוני חשוב כמו לוחמת התמרון של ווליאם לינד וריצ'ארד סימפקין שימשו את קציני הצבא הבריטי במכללה למטה. במורדות הצבא, מחלקת לימודי המלחמה בסנדהרסט הציגה לקצינים דוגמאות, במיוחד אלה הנגזרות מלוחמת הבזק הגרמנית, המערכות הסובייטיות ממלחמת העולם השנייה וממלחמות ישראל-ערב. האקלים הפוליטי בתחילת שנות ה-80, מאופיין בלידה מחדש של המערכה לפירוק גרעיני יצרה אסטרטגיה בה השימוש בנשק גרעיני בשדה הקרב הפך בלתי קביל.

זה השתלב עם הופעתם של מספר קצינים בריטיים בכירים שהיו נחושים למקם את הצבא הבריטי על הריון על בסיס מוצק. גנרל (בהמשך פילדמרשל) סר נייגל בנגל נחשב כאחד המהפכנים הבולטים ב-300 שנות הצבא הבריטי. כמפקד הקורפוס ה-1 ב-1981, הוא החל בתהליך בו הצבא הבריטי אימץ את תפישות גישת התמרון ופיקוד מוכוון משימה. יתרה מכך, הוא הביא את הרעיון של מכות נגד ברמת הקורפוס. הוא שילב לחימה של קורפוס כקורפוס, המוליך במילים של פרסום רשמי "סיכוי הרבה יותר טוב להביס את האויב מאשר להשהות אותו". בתרגילי נאט"ו 1983 – 1985, בנגל פעל במתכונת הרפורמה שלו, וכרמטכ"ל מ-1985 עד 1988, הוא פרסם את "תכנון למבצעים הצבאיים" (1989), המתואר, אם כי לעיתים בטעות, כתורת לחימה הרשמית הראשונה מעולם של הצבא הבריטי.

בנגל לא היה תזמורת של אדם אחד, לו היה כזה הרפורמה לא הייתה נקלטת כפי שנקלטה. היו לו תומכים בתוך הצבא, שכוננו קבוצת ג'ינג'ר, שכללו את קולונל (באותו זמן) טימותי גראנוויל-צ'פמן, המחבר הראשי של "תכנון מבצעים צבאיים". אם עבודתו של בנגל הייתה נתקלת בהתנגדות, המעבר לצבא דוקטרינרי היה נבלם. במקום זאת, ממשיכו של בנגל בקורפוס 1 ובתרגילי נאט"ו, גנרל סר מרטין פאמדל, הרחיב את רעיון מכת הנגד של הקורפוסים, ומאמצע ועד סוף שנות ה-80, הרעיונות של גישת התמרון, של פיקוד מוכוון משימה ושל רמת המערכה הפכו למשולבים היטב בסגנון הלחימה של הצבא. כפי שמבקרים רבים העירו, זו אירוניה רבה שהצבא הבריטי הגיע לשיא אינטלקטואלי ומוכנות תורתית להגן על צפון גרמניה ברגע שהסובייטים נעלמו. באיחור רב המורשת של סלים החליפה את זו של מונטגומרי.

פרסום תכנון מבצעים צבאיים היה חצי הסיפור של המהפכה התורתית של הצבא הבריטי. במרבית התקופה אחרי 1945, במילים של לוט' גנרל ג'והן קיזלי:

"לעיתים תכופות מדי לא היה דבר כזה תורת לחימה, הפרסומים שלנו, והיו כאלה, במקרה הטוב היו בסיס לדין ולציטוט בבחינות לקידום".

מ-1990 ואילך זה החל להשתנות, כאשר תורת הלחימה נלקחה ברצינות רבה יותר והופנמה על ידי קציני הצבא. סיבה מרכזית אחת לכך הייתה מהירות התיקוף באופן מאד דרמטי, בהפעלתה המוצלחת על-ידי הצבא הבריטי במבצעים ההתקפיים במלחמת המפרץ הראשונה (1991).

סיבה שנייה הייתה ההשפעה הרבה של בנגל "חדירה דרך שינוי מורכב של גישה ופעולה" ולא פחות על-ידי חיוב המכללה למטה "לפקד על יחידותיהם על בסיס תורת לחימה". ניתן להצביע על גורמים אחרים: השינוי המכריע בהכשרת קצינים. הזעזוע שנגרם עם סיום המלחמה הקרה, הקמת קורס הפיקוד הבכיר על-ידי בנגל ב-1988 לקולונלים המובילים ובריגדירים הממוקד על רמת המערכה, אלה וגורמים אחרים נזקפים לשינוי הלא רגיל בגישה לתורת לחימה. בעוד מספר קצינים עשויים לטעון ואולי בצדק שכיום יש יותר מדי תורת לחימה, נדיר לשמוע מישהו הטוען שלא צריך תורת לחימה כלל.

התקופה מ-1989 ראתה שינויים דרמטיים נוספים. העלמות העולם הדו-קוטבי של המלחמה הקרה הביא להעלמות החזית המרכזית, וחזרה למלחמות של כוחות משלוח, כאשר הצבא כמעט כל הזמן במבצעים.

דיגיטציה ומהפכות טכנולוגיות דומות משפיעים עמוקות על מלחמות עתידיות. יתרה מכך, שינויי תורת לחימה לוו על-ידי מהפכת השילוביות. יצירת מפקדה משולבת קבועה, הבניין של צוותי קרב בנויים היטב, המכללה המשולבת לפיקוד מטה, מעבר הקורס הבכיר של הצבא לקורס משולב ובניית ארגונים כמו פיקוד המסוקים המשולב כהוכחה לשינויים הרדיקליים בדרכם של הזרועות.

כזה גם הפיתוח של התורה המשולבת. חיל האוויר וחיל הים עקבו אחר הצבא ביצירת תורת לחימה זרועית אחודה ב-1991 ו-1995 בהתאמה, בעוד שב-1997 ההוצאה הראשונה של תורת הלחימה הבריטית לביטחון ראתה אור. תורת הלחימה המשולבת והמרכז לרעיון מרכזי (כיום המרכז לפיתוח רעיון ותורת לחימה DCDC) שפתח את שעריו ב-1998.

מכל אלה השינוי בצבא הבריטי מ-1989 היה התפתחותי יותר מאשר מהפכני, למרות שהתוכן המקורי לוחמה רבת עצימות בחזית המרכזית נמוג. אולי זה מיצג אמונה, כמו הוראות השדה, בימים קודמים, שתורת הלחימה המקורית הייתה מבוססת, והוכיחה את יכולותיה להתאים לשינוי בנסיבות.

סגנון הפיקוד הבריטי

ההיסטוריה הבלתי-תורתית, בעלת האופי המעשי של הצבא הבריטי השתקפה בסגנון בריטי של פיקוד. הדוכס מוולינגטון אמר על הצרפתים איתם נפגש בחצי האי הספרדי (1808 – 1814) ש"הם מתכננים את המערכות שלהם כאילו ואתה יוצר מערכת רתמות נפלאה. זה נראה יפהפה. ופועל מצוין, עד שזה נשבר, ואז אתה נשאר עם כלום. אני עורך את מערכותיי מחבלים. אם משהו משתבש אני קושר קשר חדש וממשיך". גנרלים בריטיים לאורך הדורות נדרשו לגלות תכליתיות דומה ואלתור במערכות שלהם, כשהם משתמשים באמצעים מועטים. סגנון הפיקוד הבריטי הושפע ממספר גורמים:

הראשון עשוי להיות מוגדר כ"מצביאות מתוך עוני". אנתוני אידן, ששימש כקצין זוטור במלחמת העולם הראשונה וכפוליטיקאי בכיר בשנייה, טען פעם כנגד הפיקוד הגבוה "בשנתיים הראשונות לכל מלחמה של הצבא הבריטי נאמר "חכו עד שהמטה יתגבש אחרי השנה השלישית או מאוחר יותר". זה בוודאי היה נכון אחרי ההשפעה המזיקה של ביצועי הצבא הבריטי ומפקדיו במלחמה רבת עצימות. במהל שתי המאות הצבא הבריטי ראה הצלחות במלחמות קטנות. סכסוכים כאלה היו הלחם והחמאה של הצבא הבריטי, הם היו הניסיון המבצעי היחידי של הפיקוד של הרבה קצינים בריטיים.

אסור לנו להתעלם מהעובדה שבתקופת הצבא הבריטי על הרין שיש עליה ויכוח, הצבא הבריטי היה בעיקרו ארגון למלחמות קטנות היכול לבנות כוחות משלוח בעיתות חירום. המתכונת הזו המשיכה לעשור הראשון של המאה ה-21.

מלחמות קואליציה היו תמיד בעלות השפעה על סגנון הפיקוד של הצבא הבריטי. מכל המלחמות העיקריות של הצבא הבריטי מ-1688, רק אחת – מלחמת השחרור האמריקנית (1775 – 1783) נערכה ללא בני ברית רציניים. ומלחה זו הסתיימה בתבוסה בריטית. בהקשר הזה פולקלנד אינה מוגדרת כמלחמה עיקרית. מלחמות קואליציה נערכות לעיתים באיטיות מכאיבה, על-ידי וועדות, וההזדמנות לפעולה מבודדת מוגבלת מאד. היכולת לשאת ולתת, והכישרון לדיפלומטיה היו בעלי ערך חשוב ביותר למפקד בכיר.

ככלל, ככל שגדל היקף הכוחות תחת מפקד, גדלה השפעתו מול שותפיו. המעמד ממנו נהנו מפקדים בריטיים בקואליציה היה שונה במהלך הזמן. מרלבורו ו וולינגטון, ב-1704 בבלנהיים וב-1815 בוטרלו בהתאמה, פעלו עם כוח רב-לאומי, כאשר הצבא הבריטי היה בינוני בגודלו.

שני האנשים פעלו לצד בני ברית עם כוחות גדולים. מוקדם יותר, בחצי האי הספרדי. וולינגטון פקד על צבא בריטי-ספרדי-פורטוגלי כאשר הבריטים היו הרוב. במלחמת העולם הראשונה הבריטים היו תמיד פחותים כמותית מהצרפתים. באיטליה בין 1943 – 1945 כוחות בריטיים ואמריקאיים היו בערך שווים, אבל בצפון מערב אירופה במהלך 1944 – 1945 כוחות בריטיים-קנדיים פחתו בקביעות כבעלי האחוז הגבוה בין כוחות בנות הברית. זה תרם לירידת השפעתו של מונטגומרי בקואליציה, שכבר נדחק ממילא בגלל אישיותו השורטת. לעומת זאת, אלכסנדר היה הצלחה גדולה כמפקד קואליציה בים התיכון, במובן שהוא ניהל יחסים חלקים למרות קשיים בין בנות הברית. אבל, הוא היה חסר את השליטה על פקודים, וניהול המבצעים סבל כתוצאה מכך.

מאז 1945 האתגר של לוחמת קואליציה חזר על עצמו במספר דרכים. גנרלים בריטיים מצאו עצמם פוקדים על כוח משלוח קטן יחסית עם דומיננטיות אמריקאית (קוראיה 1950 – 1953, מלחמת המפרץ 1991, עיראק 2003 – 2009 ואפגניסטן מ-2001 עד 2006 ואילך), או במצב קרוב לשוויון במבצעי קואליציה (סואץ עם הצרפתים 1956, מבצעים ביוגוסלביה לשעבר בשנות ה-90). חלק ניכר מהבעיות של לוחמת קואליציה או גופים שאינם תחת פיקוד הצבא חוזרים על עצמם במלחמות קטנות, זה עשוי לכלול שילוב של כוחות משטרה, כמו בשלב העדיפות למשטרה בצפון אירלנד בשנות ה-70 וה-0. או עם ארגונים שאינם ממשלתיים ככוח שלום, או אימון כוחות מקומיים.

אין לשכוח שהנושא המרכזי של מבצעים בריטיים, קטנים וגדולים, הוא שילוב כוחות זרים או כוחות ממדינות האימפריה. מלחמות קטנות רבות היו אפשריות בגלל שהבריטים יכלו

להיעזר בכוחות מקומיים, כמו הצבא ההודי לפני 1947, הפירקאס בעומן בשנות ה-70, או רג'ימנט ההגנה של אולסטר בצפון אירלנד. בשתי מלחמות העולם הצבא הבריטי זה של האיג על הסום או מונטגומרי באל עלמיין או בנורמנדי היו למעשה כוחות קואליציה של חבר העמים הבריטי, כאשר כוחות גדולים מאוסטרליה, קנדה, דרום-אפריקה, ניו-זילנד והודו שרתו תחת פיקוד בריטי.

זה סיבך את מערכת הפיקוד כאשר מפקד כוח חבר העמים אינו יכול לנהוג כאילו הכוחות כולם באים מהאי הבריטי. כפי ש קורי, מפקד הקורפוס הקנדי ב- 1918, ובלאמי המפקד האוסטרלי במזרח התיכון ב- 1941 הבהירו היטב.

מספר גורמים אחרים שעיצבו את הסגנון הבריטי ראויים לאזכור. הראשון הוא החוסר בשילוב המבנה, תורת הלחימה והאימונים עד השנים האחרונות של המאה ה-20. בהינתן השיתוף הארוך בין הצבא והצי במבצעים אמפיביים וכוחות משלוח, מצב יחסים זה מפתיע, לאמור בעדינות. ניסיון ארוך של השרות והמפקדים הפועלים יחד, בים התיכון במלחמת העולם השנייה, יכול היה להתגבר על הבעיות האלה, ברוח הבריטית הטובה של תכליתיות, מפקדים מציגים אווירת "יכול לעשות" ורצון לשתף פעולה מפצה על מבנה לא מספק – גרל המילטון ואדמירל דה רובק בגליפולי הם דוגמה לנקודה הזו. אבל זה מותנה במידה מדאיגה ביכולת של המפקדים לעבוד יחד.

הבעיות האלה נרפאו בחלקם לפחות על-ידי מהפכת השילוביות של שנות ה-90. תורת הלחימה הנוכחית תופסת את הדרך הכוללת של שימוש בכוח. בדומה, החוסר בתורת לחימה של פיקוד טופלה על-ידי הכנסת פיקוד מוכון משימה והקורס הבכיר נתן מידה מסוימת של אימונים לפיקוד גבוה שהיה חסר במהלך מרבית ההיסטוריה של הצבא.

סיכום

במרבית ההיסטוריה שלו, הצבא הבריטי נמנע ממרשמי תורת לחימה, מתגאה באווירת הניסיון בפתרון בעיות סגנון הפיקוד הבריטי אופיין באותה תכליתיות, לא תורתית. אבל, זו טעות להאמין שהצבא היה חסר כל צורה של תורת לחימה. תורת לחימה הייתה קיימת, אלא שאו שהיא הייתה חצי רשמית, מזוהה עם מפקד מסוים במרחב לחימה מסוים, או שלבשה צורה של עקרונות רחבים. עם אימוץ תורת הלחימה הרשמית ב- 1989, הצבא נכנס לתקופה חדשה. מבצעים בעיראק ובאפגניסטן מאז 2003, והחוסר לעיתים בתורת לחימה עקבית כפי שזה נראה, הדגים ששאננות היא מאד לא נבונה. בשנים הראשונות של המאה ה-21 הצבא הבריטי בוודאי מוכן טוב יותר אינטלקטואלית לקדם את האתגרים של מבצעים מורכבים מכל זמן אחר בהיסטוריה שלו. בתנאי שהוא ימשיך ללמוד מכך.

זו גרסה מעובדת של מאמר שנכתב במקורו ב- 2004 – 2005.